

Natura i espiritualitat, un bon regal...

Dm, 21/01/2014 per La puntada

[La puntada](#)

Josep Maria Fisa és capellà

Si cerqueu en les propostes del Santuari del Miracle a la web “Casespí” no hi trobareu cap reclam que us cridi l’atenció especialment. De fet, això de “Natura i Espiritualitat” no és una expressió que a mi em cridés gaire l’atenció; menys encara les pistes que en dóna la propaganda interna de la pàgina web. No saps ben bé què proposa i el mapa que adjunten per arribar-hi més aviat em resulta perdedor que orientador. Tant és així que hi vaig fer cap a la primera sessió ben bé per casualitat i finalment empès per la confiança que hi retrobaria el bon amic i company de Seminari a la Conreria, el monjo Ramon Ribera, biblista i caminant, com si les dues passions anessin juntes, que hi van.

Han estat quatre caps de setmana, de divendres a diumenge, durant aquest any. Vaig començar a l’hivern, tot i que els organitzadors proposen començar per la tardor. I, seguint el ritme de les estacions, et vas endinsant en el misteri de tu mateix i d’un entorn natural que t’acompanya en aquest camí sempre nou.

Tardor, hivern, primavera, estiu... I tornar a començar. Vet aquí la cosa. Et porten i et deixes portar per una cadència que gairebé havies oblidat i que és una bona metàfora del que vius i de com et sents. Les estacions de cada any, amb els seus canvis, són una perfecta metàfora real, que les pots viure com un reflex de la pròpia vida i de les seves etapes, de vegades concentrades en poc espai de temps. Aquesta experiència té tres actors: un mateix, és clar, els altres del grup que probablement no has vist mai, i els tres acompanyants, el Ramón Ribera, el Vicenç Santamaria i el Josep Maria Marallach. Ells sostenen el tempo i et van donant eines i pistes per a no naufragar, enmig del silenci, de la natura i de la música de ressons orientals de vegades indesxifrabla.

Els tres retaules. Les llargues caminades. La nit i l’albada. Les campanes. Deixar una petjada de treball. Un cinefòrum com abans. Uns plats vegetarians. La immersió en la poesia entorn de les estacions... Silenci. Encara més silenci. Somriures comunicatius. Signes facials de complicitat. I tornem-hi. El cant dels ocells. El fred intens. Sant Gabriel a les fosques. La boira que ho envaeix tot. Caminar només veient l’esquena de l’altre, a les fosques, sense llanterna. L’una darrera l’altra però sentint-nos units i confiats que caminem cap a algun lloc a recer, enmig de la pluja intensa. Esperar de veure el sol quan no hi ha ni una clariana i tot encara és fosc. I beneir el terme mentre el vent va castigant la cara i les mans balbes. I en la petita església ressonen les veus fondes d’un cor de música oriental. Sigui a Sant Gabriel, sigui en una esglesiola perduda per les masies de

l'entorn, la pregària meditativa o l'eucaristia, presidida pel Ramon amb tanta delicadesa i empeltada en la litúrgia ortodoxa, cohesiona interiorment i comunitàriament tot allò viscut des de molt endins. Mort, brotada de vida nova, fruit estiuenc, retorn a la casa interior...

Què has anat a fer? Uns exercicis? Una trobada? Una experiència de solitud? Alguna cosa estranya...? No ho sé perquè sóc aquí, deia un company quan s'acabava l'experiència. Però m'hi he trobat bé. Ningú no m'ha imposat res i he seguit les pautes que s'han ofert. Tothom hi és benvingut, sigui com sigui, sigui qui sigui, vingui d'on vingui... I això és d'agrair quan vas atrafegat i esperes alguna cosa que et faci retrobar arrels. Retrobar. Retrobar-se. Retrobar les aigües del fons d'un mateix. La connexió i la comunió amb l'aire, l'insecte, l'escorça, el vent, la pluja molla, el sol batent, la pols, el vol dels ocells, els núvols canviants i els llums de la ciutat llunyana, la pedra i les mores de bardissa, els roures adolescents després de la gran cremada, i les velles cases pairals amb les seves raconades de pedra picada, i la tomba ancestral i la retrobada amb el temps que passa i el temps que encara és promesa. El capbussament en el misteri de les estacions del Miracle, és un regal per als sentits, tocant a fons la dimensió espiritual. Un regal que és una mena de buffet lliure amb molts ingredients de qualitat que s'han anat cuinant amb delicadesa i ofici dels mestres cuiners. I l'experiència de sis anys d'anar convidant nous grups que s'hi aventurin. No demanen cap mena de credencial. Ni abans ni després. Per això tots ens hi vam sentir i ens hi podem sentir ben lliures.

Una experiència que després enyores, perquè l'equilibri que allà sents físicament i espiritualment, és difícil de mantenir-lo. L'entorn, el grup silenciós que t'acompanya. Hi ha tota una colla de valors que allà prenen cos i marquen un ritme que agraeixes: espai, temps, menjar sobri i gustós, silenci, descans, flexibilitat, austeritat, contemplació. Una autèntica escola de contemplació, sense discursos, només deixant-te portar. El clima definit del Solsonès hi posa el marc incomparable. Les persones diverses que formen el grup t'acompanyen sense interferir. Els organitzadors proposen i deixen fer tot seguint, ells mateixos, les mateixes pautes. L'Esperit i un mateix fa la resta.